

Arrest

nr. 143 018 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige twee asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met de autoriteiten die hem er valselyk van zouden beschuldigen banden te hebben met de rebellen.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 122 146 van 4 april 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 129 389 van 15 september 2014 verworpen.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en een convocatie op zijn naam van de politieafdeling Remontnenski neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 122 146 van 4 april 2014 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten

van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers huidig betoog dat het niet bevreemdend is dat zijn adresgegevens op de convocatie niet volledig zijn vermeld aangezien de convocatie werd verzonden naar de boerderij van een familielid waar hij ondergedoken leefde en deze boerderij, gelet op het feit dat zij afgelegen ligt, geen straatnaam heeft, neemt niet weg en doet niets af aan de vaststelling dat het ten zeerste opmerkelijk en bevreemdend is dat op de convocatie zelfs niet staat vermeld in welke stad of dorp deze boerderij zich bevindt, maar louter staat aangegeven dat verzoeker op 'boerderij 2' woont, terwijl het adres van de plaats waar verzoeker zich volgens de convocatie dient aan te melden wel volledig is en zowel de straatnaam, het nummer als de naam van het dorp omvat. Verzoeker, wiens kritiek dat de commissaris-generaal het door hem neergelegde document gewoon naast zich neerlegt zonder de inhoud ervan te beoordelen feitelijke grondslag en elke ernst mist nu de commissaris-generaal de aangebrachte convocatie wel degelijk en uitvoerig naar de inhoud ervan heeft onderzocht en zijn bevindingen hieromtrent omstandig heeft gemotiveerd, gaat er daarenboven ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 122 146 van 4 april 2014 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent dit stuk, welke door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van ordediensten, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde convocatie op zijn naam.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar (algemene informatie omtrent) mensenrechtenschendingen en de situatie van jonge mannen (tussen 15 en 30 jaar) in Tsjetsjenië, zoals verzoeker in casu doet, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat zij verschillende documenten heeft ingediend waaronder een convocatie en dat het niet opgaat dit zomaar af te wijzen met het argument dat neergelegde stukken een ondersteunende werking hebben. Verzoekende partij wijst erop dat in een convocatie geenszins melding wordt gemaakt van de redenen van de oproeping en dat het ook normaal is dat in een convocatie niet wordt vermeld op grond van welke artikels men wordt geconvoceerd. Voorts stelt verzoekende partij dat in haar plaats van herkomst er geen straatnamen zijn en de huizen aangeduid worden met een nummer, zoals boerderij nummer 2. Tot slot stelt zij dat Kiselevka tot Zavetnoje behoort, er zelfs een gehucht van is, zodat zij zich moest aanmelden in Zavetnoje.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 2 maart 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het tegenspreken en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het herhalen van bepaalde in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo worden de documenten die verzoekende partij heeft bijgebracht niet enkel en alleen afgewezen omdat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 122 146 van 4 april 2014 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas werd besloten), doch ook omdat deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Het betoog van verzoekende partij dat het niet bevreemdend is dat haar adresgegevens op de convocatie niet volledig zijn vermeld aangezien de convocatie werd verzonden naar de boerderij van haar broer en deze afgelegen ligt en daarom geen straatnaam heeft, doet niets af aan de vaststelling dat het opvallend en merkwaardig is dat verzoekende partij volgens die convocatie woonachtig is op ‘boerderij nummer 2’, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat haar laatste officiële adres in de Russische Federatie een adres in Grozny, gelegen in de republiek Tsjetsjenië, was. Het feit dat die boerderij afgelegen ligt en daarom geen straatnaam heeft, neemt bovendien niet weg dat het ten zeerste opmerkelijk en bevreemdend is dat op de convocatie zelfs niet staat vermeld in welke stad of dorp deze boerderij zich bevindt. Het argument van verzoekende partij dat in een convocatie geenszins melding wordt gemaakt van de redenen van de oproeping en dat het ook normaal is dat in een convocatie niet wordt vermeld op grond van welke artikels men wordt geconvoceerd, is niet meer dan een blote bewering dewelke geenszins onderbouwd wordt aan de hand van objectieve elementen. Dergelijk verweer neemt de Raad niet aan.

Gelet op voorgaande overwegingen en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van ordediensten, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde documenten en treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de door verzoekende partij neergelegde documenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS